

приявалъ науката, основалъ бреславския и инспрукския университети, и лично давалъ примѣръ за уметвено занимание.

Леополдъ II. Германски императоръ, втори синъ на Франца I и на Мария Терезия, род. въ 1747, наследилъ баща си като тоскански великъ дукъ въ 1765, и въвелъ мѣдри прѣобразованія въ Тоскана; подобрилъ законитѣ, про-кровителствувалъ търговията, промишлеността, земедѣлието, унищожилъ ангарията, основалъ училища, увеличилъ доходитѣ и намалилъ дълга безъ да увеличи данѣцитѣ, съ една дума билъ просвѣтенъ господарь и човѣколюбецъ. Нѣ той искалъ да уреди и религиознитѣ работи; съ това повдигналъ бунѣ. Въ 1790 той наследилъ брата си Иосифа II на австрийския прѣстолъ и билъ избранъ императоръ. Слѣдъ това той се доближилъ до пруския кралъ Фридриха-Вилхелма, съ когото подписалъ Райхенбахския договоръ (21 юл. 1790), — до Турция, съ която подписалъ Свищовския договоръ (23 юл. 1791), билъ благоприятенъ на поляцитѣ да станжтѣ силна държава, та да противостоѣжтѣ на Русия (полската конституция отъ 21 апр. 1791), трудилъ се да възстанови въ държавата си реда смутенъ чрѣзъ неблагоприятнитѣ нововѣдения на Иосифа II, зель горещо страната на сестра си Мария-Антоанета (виж. това име), и се мѣчилъ всевъзможно да устрои една всеобща коалиция срещу революционна Франция. Най-сетнѣ на Пилницкия конгресъ сполучилъ да се споразумѣе съ прусския кралъ Фридриха-Вилхелма II за прочутия пилницки манифестъ (15 авг. 1792), чрѣзъ

който европейскитѣ монарси обявявали волята си да възвѣрнжтѣ реда въ Франция. На 26 марта 1793 се сключилъ съюзъ съ Пруссия; нѣ слѣдъ три седмици Л. починжлъ. — Той се оженилъ въ 1765 за испанската инфанта Мария-Луиза, отъ която ималъ 16 чедѣ. Единъ отъ синоветѣ му билъ императоръ Францъ II, наследникътъ му.

Леополдъ I. Белгийски кралъ отъ 1831, род. въ 1790 въ Кобургъ, 3-и синъ на саксъ-кобургския дукъ Франца, добилъ прѣвъсходно литературно и научно образование и се славилъ като единъ отъ най-просвѣтенитѣ европейски князове. Слѣдъ оженването на царевича Константина Павловича за сестра му Юлиана, станжлъ руски генералъ и придружилъ императора Александра въ Ерфуртъ (1808); нѣ Наполеоновитѣ заплашвания го принудили, въ 1810, да си даде оставката отъ руската служба. Ала по-сетнѣ, той пакъ влѣзълъ въ руската армия, и участвувалъ въ битвитѣ при Люценъ, Бауценъ, Лайпцигъ и Кулмъ. Въ 1815 той посѣтилъ Англия, дѣто плѣнилъ сърдцето на княгиня Шарлота, наследницата на прѣстола, и съ единъ актъ на парламента добилъ английско гражданство, 50,000 англ. лири годишна поддържка и титлата кеналски дукъ. Женитбата станжла прѣзъ май 1816; нѣ княгинята починжла въ рожба прѣзъ ноем. 1817, и дѣтето ѝ не прѣживѣло. Князь Л. сега живѣлъ въ пълно уединение, понѣкога въ Лондонъ, понѣкога въ резиденцията си въ Кларентъ, 17 килом. отъ Лондонъ. Въ 1830 му се прѣдложила гръцката корона; и първень приелъ благоприятно